

Alma

FABRICE MURGIA,
PEGGY LEE COOPER /
THÉÂTRE NATIONAL
WALLONIE-BRUXELLES

Verwaterde Faust in zinkende realityshow

Mia Vaerman

Gezien op 22 november 2023
30CC Leuven

De Waalse theatermaker Fabrice Murgia zet met zijn nieuwe productie 'Alma' een collage neer van de oude Faust-legende en hedendaagse reality-tv. Alleen blijft zijn dragshow, in Leuven gespeeld in het kader van het allereerste Queer Arts Festival, wanhopig oppervlakkig in de uitwerking ervan. De voorstelling zakt weg in gestuntel en een onaffe regie. Op de drag-cabaretière Peggy Lee Cooper na stagneert de gemiddelde acteerprestatie meters diep onder het niveau van de speelvloer.

07 DECEMBER 2023

De voorstelling begint bij de finale van een realityshow waarin Alma, een van de laatste twee kandidaten, op het punt staat om te verliezen. Net op tijd schiet de duivel haar te hulp en zorgt ervoor dat ze alsnog wint. Haar pact met Mefisto leidt een paar jaar later zelfs tot de gedroomde televisiecarrière. Ze wordt de ster van een beducht praatprogramma. Dat vraagt uiteraard om steeds uitdagender interviews, en niets ontziende confrontaties met gasten die ze genadeloos op de rooster legt. Zeer herkenbaar allemaal. Dat er een keerzijde aan is, kunnen we al raden. Ze zal het zwaar bekopen.

Op de speelvloer van 30CC in Leuven staat achter op de scène op een klein verhoog een bandje van drie man: piano/synthesizer, drum en trompet. Iets van een cabaretsfeer laat zich raden. Ernaast staan twee artiestenloges gemonteerd op wieltjes. Spiegels, typische lampen eromheen, foto's aan de muur, kostuums aan een rek, rommelige optrekjes. Tijdens de voorstelling rollen de kleedkamers naar voor en achter naargelang de scène. Op de achterwand van het podium zien we op een verticaal doek beelden geprojecteerd die een cameraman live op scène opneemt. Het complete scènebeeld moet een tv-studio voorstellen.

De oorspronkelijke zestiende-eeuwse legende vertelt over een ambitieuze professor Faust die alsmaar meer - goddelijke - kennis wil verwerven en daartoe een pact met de duivel sluit. Faust spreekt af dat de duivel na zijn dood zijn ziel mag hebben, als hij in dit leven maar al zijn wensen vervuld ziet. Alleen blijken de tomeloze geschenken van rijkdom, kennis en wereldse genoegens die hij

ontvangt hem toch niet gelukkig te maken. Hij komt tot het besef dat enkel goede daden hem voldoening bezorgen. Een christelijk, stichtend verhaal voorwaar. Johann Wolfgang von Goethe werkte eind 18e eeuw het verhaal uit tot een romantisch treurspel in twee delen. Bij de Duitse auteur zegt het pact dat Mefisto hem gelukkig moest maken, terwijl Faust in werkelijkheid altijd zélf naar het geluk streefde. Moraal van het verhaal: de mens heeft geen externe krachten nodig om geluk en wijsheid te vinden.

De figuur van Faust is vandaag nog even actueel. Het is vooral de theatrale uitwerking van Fabrice Murgia en Peggy Lee Cooper die zwaar tegenslaat.

De legendarische figuur van Faust is vandaag nog even actueel. En je snapt de link die Murgia legt meteen: tv-sterren hebben er alles voor over om in de aandacht te komen en te blijven. Van grofgebekte praat op het scherm en exuberante levensstijl tot de privacy van anonieme armelui te koop gooien in ruil voor wat cadeaubonnen of een kortstondig succesje. Goed idee dus van de regisseur. Alleen is de diepere kern van Goethes schrijven hier verdund tot een 'hoogmoed komt voor de val'. Alma verliest haar sterrenstatus. Punt.

Maar het is vooral de theatrale uitwerking van Fabrice Murgia en Peggy Lee Cooper (ze werkten samen aan de productie) die zwaar tegenslaat. Het probleem begint al bij de encensering. Die moet tegelijk een televisiestudio en een nachtclubsfeer oproepen. De queerlaag van de televisieshow is nog duidelijk: een dragshow met Peggy Lee Cooper, Vanessa Vandurme en Alekseï Von Wosylius als travestiete personages en met alleen Alma zelf - Sarah-Louise Young, een performer met Broadwayervaring - als de meedogenloze vrouw. Het wordt pas onmogelijk verwarrend als de hele setting - tv-studio, televisiescherm achteraan, cabaretbandje op verhoog - ook nog eens neergepoot wordt op de ouderwetse bühne van 30CC als ... een musical! Als toeschouwer weet je niet bij welke atmosfeer je moet/kan aansluiten: intieme tv-studio, groezelig gezellig cabaret of publieksvriendelijk muziektheater (de makers spreken in hun aankondiging van een 'geactualiseerde musical').

Ook in het spel van de acteurs speelt die ongerijmdheid zwaar parten. Het ene moment zie je een grollige dragqueen spelen, het andere hoor je die typisch overladen musicalstem en dan volgt weer het gladde gebrabbel van beeldbuistalk. Af en toe komen (echte 30CC-) vrijwilligers de bühne mee opvullen als tv-studiolui. En daar bovenop geven alle protagonisten iets wat lijkt op een schooltoneeltje ten beste. Een ratjetoe.

Wat aangekondigd staat als een zwoele voorstelling die speelt met de codes van muziek, theater, audiovisuele elementen, sensatie en cabaret, ontpopt zich daarmee tot een mismatch van stijlen. De 'spiegel van de hedendaagse maatschappij' (zo staat het in de folder) wordt tot een karikatuur van een al te snel en onzorgvuldig uitgewerkte productie. Voor de eerste editie van het zo nodige, zo welkome Queer Arts Festival, had een grote naam als Fabrice Murgia meer eer mogen doen aan de queer kunstgemeenschap.

Grappig: als we op het einde nog even blijven napraten voor we de zaal verlaten zien we in het ondertussen half afgebroken decor het typische beeld verschijnen van een televisiestudio, met zicht op wat achter de camera verscholen wordt. Het had dus wél gekund, een goeie encensering.

